07/03/2019

Παπαφλέσσας: Τρελός για την Πατρίδα

/ Ορθόδοξες Προβολές

Του Κώστα Παναγόπουλου

Την ελευθερία της Πατρίδος την υπέγραψε ο Θεός. «Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» είπε ο Κύριος. Η τρέλα, η μανία, αυτός ο τέλειος έρωτας μεταξύ του ανδρός και της πατρίδος του, έχουμε την πίστη ότι κατέβηκε άνωθεν: «ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθή και πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ἐκ σοῦ τοῦ Πατρός τῶν φώτων».

Δόξα τω Θεώ, αχ Ελλάδα μου, που ευλογήθηκε αυτός ο καλόγερος να αγαπήσει εσένα – τον τόπο του – με μία μανία μακαρία. Γιατί, χωρίς Παπαφλέσσα, Ελλάδα μου, το κεράκι δε θα γίνονταν φιτίλι και τα λόγια θα κοίμιζαν τις πράξεις. Αν δεν υπήρχε «ο τρελός για την πατρίδα», δύσκολα θα ξέσπαγε ο Μάρτης.

Και των άλλων τα μεγέθη τεράστια. Δεν είχε αγάπη ο Γέρος του Μοριά; Δεν είχε ο Μακρυγιάννης; Μήπως τόσοι άλλοι ερωτοχτυπημένοι για την Ελλάδα, την Ορθοδοξία, την Ελευθερία; Μα, ο Φλέσσας είχε αγάπη με μανία, αλλιώτικο πράγμα δυναμίτιδος, έναν έρωτα φλογός πυραύλου που όλο σε πετάει από τον ύπνο. Για

την πατρίδα, δηλαδή, ο Παπαφλέσσας υπήρξε εραστής μανικός, που δίχως αυτόν και τη μανία του, την τρελή επιμονή του για Επανάσταση, η πατρίδα το δίσταζε ακόμη να κάνει το μετέωρο βήμα της, το χωρίς επιστροφή επιφώνημα: «Ελευθερία ή Θάνατος!».

Φαινόμενο ήταν ο Φλέσσας: συνήθεια του η ορμή. Ασυγκράτητος όλος διόλου και σαν επανάσταση από μόνος του μέσα στην κύρια Επανάσταση. Γι' αυτό, και λέμε από μέσα μας, ότι τον έδωσε ο Θεός τον Παπαφλέσσα, δεν εξηγείται αλλιώς! Είχε η ανάγκη η πατρίδα αυτόν τον τρελό για την πατρίδα, για να την σπρώξει στον γκρεμό της σωτηρίας της, βάζοντας τη μίζα εμπρός.

Έξυπνος μέχρι υπερβολής. Αεικίνητος. Φλογοβόλος. Στα γράμματα που γράφει πέρα δώθε, πιέζει, αφρίζει, θυμώνει: σπρώχνει κάθε μέρα για Επανάσταση, το κρίμα στο λαιμό σας (!) τους λέει, άμα τώρα δεν κάνουμε εμπρός. Η γλώσσα που γράφει ο Παπαφλέσσας είναι πολύ θελκτική, με άνεση διαβάζεις τη γραφή του και νομίζεις ότι είναι λογοτέχνης.

Γεμάτος χαρίσματα ο Φλέσσας: στο τουφέκι, στον λόγο, στο πνεύμα. Στα λόγια ήταν πράγματι άπιαστος, διέθετε αξεπέραστη πειθώ, μα, ταυτοχρόνως, τα λόγια τα μισούσε, αν δεν ήταν προάγγελοι της πράξεως. Πιο άνθρωπος της πράξης από δαύτον, δεν υπήρξε ανάμεσα στους ήρωες. Στις μάχες ορμούσε μπροστά και το βόλι το είχε οικείο του.

Ήταν βαθιά πνευματικός ο Παπαφλέσσας. Το τέλος κι η θυσία στο Μανιάκι ήταν βαθιά πνευματικές Θερμοπύλες. Περίπου χίλιοι του Φλέσσα, όπως τριακόσιοι του Λεωνίδα. Τα άλλα είναι κουραφέξαλα, που θα έλεγε κι ο ίδιος ο Φλέσσας. Του άρεσε αυτή η λέξη: «κουραφέξαλα»! Αντί για κουραφέξαλα, ο Παπαφλέσσας πέφτει αυτοπροαίρετα, κρατάει ταμπούρι στο Μανιάκι, ξέροντας πως πάει χαμένος.

Έπεσε εν γνώσει ο Φλέσσας, ενώ μπορούσε απλά να αναβάλλει, να φύγει πίσω, δήθεν να πει «είναι τρελό μ' ένα μάτσο να τα βάλω με χιλιάδες». Και, αλήθεια, άμα καβάλαγε το άλογο, ουδείς θα τον έλεγε δειλό. Ήταν, όμως, τρελός για την πατρίδα και επιμένουμε βαθιά πνευματικός. Ήξερε πως τούτο το αίμα θα μετρούσε πολύ για το Γένος, θα ήταν το φιλί της ζωής σε μία Επανάσταση σε έμφραγμα. Βρήκε μέσα του ο Φλέσσας και κατέθεσε την τόλμη ενός άλλου Λεωνίδα και μαζί την αγιότητα ενός νέου, φρέσκου όντως Νεομάρτυρος. Γέροντα, τον έλεγαν οι σύντροφοι, και αποδείχθηκε Γέροντας τω όντι.

Η θυσία είναι πράξη από μέσα. Την είχε, την έβγαλε, την έδωσε. Βαθιά πνευματικό και άγιο να δίνεις τη ζωή σου για τα άγια. Γι’ αυτό, άμα λέμε «Παπαφλέσσας», να σιωπούμε και να κάνουμε μετάνοια, σιωπή, σεβασμός! Με οινόπνευμα να πλένουμε το στόμα μας, άμα λέμε εμείς τέτοια ονόματα: Κολοκοτρώνης, Μακρυγιάννης, Παπαφλέσσας, Εμμανουήλ Παππάς και τόσοι άλλοι.

Πάντως, μιλώντας για τον Φλέσσα, είναι πρέπουσες μετάνοιες περισσότερες, τιμητικός ασπασμός και της χειρός του, γιατί ήταν μαζί και ιερομόναχος, αρχιμανδρίτης και φλόγα πυρός. Σιωπή, σεβασμός. Την ευχή του Γέροντος να έχουμε. Κι εκεί που κοιμίζεις τ’ αγοράκια σου, φίλε εύχου να γίνουν Παπαφλέσσες. Αμήν.